

**Ja
som
svetlo
sveta**

JÁN
8,12

živá!
SLOVA

1986 3
ročník XVIII

UŽITEČNÉ MODLITBY

Nebo já znám přestoupení svá a hřichů můj přede mnou jest ustavičně (Ž 51,5)

Když byl Robert Stevenson ještě malý chlapec, řekl jednou své matce: „Mamínko, nikdy nemůžeš být dobrá, jestliže se nebudeš modlit.“ „Jak to vříš Roberte?“ zeptala se matka. „Protože jsem to již sám vyzkoušel.“ V jiném případě byl malý chlapec vykázán z pokoje, protože se špatně choval. Když se vrátil, řekl své matce: „Přemýšlel jsem o tom, co jsem udělal a pak jsem se modlil.“ „To je dobré,“ řekla matka, „jestliže poprosíš Boha, aby tě učinil dobrým, On ti jistě pomůže.“ „Ale já jsem Ho nežádal o pomoc, abych byl dobrý,“ odpověděl chlapec. „Já jsem Ho prosil, aby mi pomohl usmířit mě s tebou.“

Nemodliváte se mnohdy podobným způsobem — spíše se zřetelem na účinky, než vlastní příčiny? Ve svých prosbách k Pánu Ježíši se zaměřujeme na druhotné záležitosti. V některých případech je to jistě užitečné a nezbytné, ale obvykle zapomínáme na nejpodstatnější záležitost, kterou je naše vlastní srdce. Prosby za nás duchovní růst budou účinné jen tehdy, když nejdříve očistíme svá srdce. Všimněme si Davídovy modlitby v Žalmu 51. Uznal svůj hřich (v. 5). Prosil o milost (v. 3), za čisté srdce (v. 12) a návrat radosti ze spasení (v. 16). David vyznal své hřichy — cizoložství a vraždu (2S 11). Nevymluval a nevytácel se, nešlo mu o řešení a odstranění nepříznivých důsledků jeho pochybení, ale především o odstranění příštin — o očištění a čistotu jeho srdce před Hospodinem.

Budeme ohotni takto svést zápas sám se sebou a upřímně vyznat Pánu nejen své hřichy, ale též svou hříšnost vůbec. Takový druh modliteb není vždy zpočátku snadný a příjemný — ale je velmi užitečný, ano nezbytný.

přel. hk

Co víš o Abrahamovi?

- 1) Narodil se
 - a) v Chárán
 - b) v Ur
 - c) v Betlémě
- 2) Do Kanánu přišel
 - a) sám — se Sárou
 - b) s otcem Táre a Lotem
 - c) s Lotem
- 3) Lot byl vůči Abrahamovi
 - a) strýc
 - b) bratr
 - c) synovec
- 4) Abraham šel do Egypta, protože
 - a) ho tam poslal Hospodin
 - b) odtud chtěl vysvobodit Lota
 - c) v zemi byl hlad
- 5) Abraham zapíral Sáru jako manželku
 - a) v Egyptě
 - b) v Gerar
 - c) v Egyptě i v Gerar
- 6) Za Lota se přimluval
 - a) u sodomského krále (Gn 14)
 - b) u Hospodina (Gn 18)
 - c) u synů Het (Gn 23)
- 7) Obětoval Izáka
 - a) v zemi Moria
 - b) v Bethel
 - c) na hoře Sion
- 8) Byl opravedlněn, protože
 - a) obětoval Izáka
 - b) uvěřil Bohu
 - c) se oddělil od Lota

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje ředitelství. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmŘS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

JEREMIÁŠ

Jemná, až do krehkosti jemná citlivosť duše bola vlastnosťou, ktorou sa Jeremiáš výrazne odlišoval od ostatných hebrejských prorokov. Bolo jeho celoživotou sťaňnosťou, že ho matka priviedla na svet, človeka s takou citlivou dušou práve na svet tak neprajný citlivým dušiam. Nebolo po tejto stránke iného dieťaťa, narodeného zo ženy, až kym Mária, panna, nedala život samému Mužovi bolesti. Ti mužovia z Cezaree Filipovej preukázali svoju vlastnú citlivosť duše, keď niektorí z nich povedali, že Ján Krstiteľ, iný že Eliáš, ale že tiež sám syn Hilkiášov sa vrátil späť so svojím zlomeným srdcom. Oj, beda mne, moja matko, že si ma porodila, muža pravoty ... Či vám nič do toho ... hľadte a vidzte, či je niekde bolesť ako moja bolest, ktorá mi je spôsobená ...!

Jeremiáš bol s predstihom najduchovnejšie orientovaný spomedzi prorokov. Aj keď najprv nebolo duchovné, ale prirodzené a až zatým nasledovalo duchovné. Tým chceme povedať, bola to vrozená, pôvodná a jedinečná citlivosť myse Jeremiášovej a jeho srdca, ktorú Hospodin vzal a použil pre vlastnú službu ako pri kázaní tohto proroka, tak i pri napísaní knihy, ktorá stojí hned za Žalmami v poradí ako najduchovnejšia v Starej Zmluve. Niektorí iní proroci stoja v čase a mieste bližšie k Novej Zmluve, ale to iba v čase a mieste. Žiadnen prorok nie je tak blízko k Ježišovi Kristovi. Jeremiáš je pravý predbehún nášho Pána. Dokonca aj sám Izaiáš, taký aký je evanjelický, si stále ešte podržal niektoré z tienistých stránok nedokonalého usporiadania vecí ze Staré Zmluvy. Obnovené královstvo Dávida a Salamúna ešte máta v jeho srdci a ešte stále utvára a podfarbuje niektoré z najjemnejších obrazov jeho imperiálnej predstavivosti. Ale Jeremiáš nemá nič z tejto sústavy či už v sebe, či vo svojej knihe. Jeho mimoriadný ponor dovnútra, jeho hlbka i neobyčajne čistá duchovnosť sa spojili dovedna, aby vyzdvihli ako jeho, tak jeho knihu zo všetkých tých apokalyptických a svetsky orientovaných výkladov, ktoré poznačili ostatných prorokov. Ani Peter ani matka synov Zebedeových by nemohli obviníť Jeremiáša, že by ich čo len jednou kapitolou, jedným slovom bol zviedol na scestie ohľadne Mesiášovho kráľovstva. A ako jeho služba pokračovala, stále väčšimi sa usiloval odviesť srdcia a predstavivosť svojho ľudu nielen od všetkých aliancív s královstvami vôkol neho, ale tiež od príliš farbisto ličeného kráľovstva Mesiášovho, ktoré bolo pred nich stavané. A za toto svoje snaženie bol opäť a opäť vyznmený a dostalo sa mu zaobchádzania ako poslednému tulákovi. Ale útechou mu bolo po všetky časy požehnané učenie o Kráľovstve Božom, ktorého zjavením bol poctený a ktoré po štyridsať rokoch za takú veľkú cenu zvestoval. Hlbka, čistota, krása a nebeskosť jeho učenia boli odmenou a radosťou jeho srdca, nech sa mu od spoluobčanov a kolegov prorokov a kňazov ušlo akéhokoľvek údelu. Zo všetkých starozákonných prorokov Jeremiáš bol navýšosť prorokom Iudského srdca. Bol prorokom Božím pre Iudské srdce. Nech iní proroci vyjednávajú a posielajú vyjednávačov ako sa im ľubi, Jeremiáš bude v čas i nie v čas zápoliť o srdcia svojich poslucháčov. Liek na všetky suchá, hlad, porážky a zajatia — volal k svojmu ľudu — liek i príčina sú vo vašich srdciach, v srdci každého obyvateľa Jeruzalema a každého zajatého Žida v Babylone. A vaši proroci, ktorí hovoria „Pokoj, pokoj!“ sú zvodenia ... až ho niektorí z nich uvážnili v jame a nohy mu vložili do klady.

A toto je po všetky časy ten správny spôsob ako kázať, hoc i za tú istú čenu ... iba keby sme mali volať z jeho citlivosti a duchovnosti a poznania srdca. Spasenie našich poslucháčov musí vždy začínať naším vlastným spasením, a musí sa niesť k dokonalosti spolu s naším zdokonaľovaním. A nemôžeme byť spasením žiadnej dokonalosti našej či našich ľudí, ak nebudeme mať všetko prenikajúco a stále rastúcu citlivosť o tom, čo spasenie znamená.

Čo potrebujeme ako kazatelia i ako poslucháči, je Jeremiášova citlivosť a duchovnosť — a potom budeme mať ako jedni tak druhí dôkaz vo vlastných srdciach. Hovor k srdcu svojich poslucháčov a čoskoro podminuje ich hlavy. Všetky velkomyselné predstavy budú onedlho ležať v troskách okolo tvojich poslucháčov, akonáhle klesnú do prachu pokánia aj oni sami. Inak nezmôžeš nič s celou svojou artilériou. Mladí kazatelia, študujte vlastné srdcia dňom i nocou, tie pre-dovšetkým a až za citlivosť srdca pridajte ostatné veci, čo patria do výbavy kazateľa. A so stále rastúcou citlivosťou srdca kážte každý deň tichosť, pokoru a duchovnosť a poslušnosť a celú myseľ Kristovu, a určite uvidíte, ako sa vo vašich poslucháčoch formuje Kristus. Navráťte sa, synovia odvrátení, hovorí Hospodin, a dám vám pastierov podla svojho srdca, a budú vás pásf umne a rozumne.

Na celom svete sa nenájde nič, čo by sa dalo prirovnáť k Plaču Jeremiášovi. V každom veku bolo nadostáč bolestí a bied po celej zemi, ale taký kazateľ a autor ako Jeremiáš, s takým srdcom pre bolest, sa už nenašiel. Dante prichodí hned za ním, a je známe, že Jeremiáš bol obľúbeným prorokom tohto veľkého exulantu. A ako prorok tak básnik boli plní svojich veľkých sfôr tej najväčšej citlivosti, a po celý čas strmeli do výšky ako veže a medený mûr a železné stĺpy proti všetkej nespravodlivosti ľudu. A vzájomne sa podobali aj v tom, že práve pre ich spojenú silu a prísnosť a citlivosť s nimi z ich súčasníkov nikto nesympatizoval. Akoby si biedy a bolesti iných boli vzali za svoje a tým si vyslúžili všeobecne nevďak.

„Oj, aby som mal na púšti príchylok na noc ako pre pocestných, aby som opustil svoj ľud a odišiel od nich.“ Osamelosť srdca človeka uprostred jeho vlastných je jedným z najfažších krížov. Kiežby som mohol opustiť svoj ľud. Jeremiáš nikdy neboli ženatý. A tak to bolo dobre. Mužovia, najmä kazatelia takej citlivosti a duchovnosti a súčitu a melancholie nie sú stvorení na ženenie. Družka — pomocnica pre Jeremiáša sa nemala nájsť v celom dome Izraelovom. Keby sa jeho Pánovi videole za dobré, aby jeho služobník mal ženu a deti, bol by mu pripravil bytosť, ktorá by zodpovedala jeho srdcu. Ale jeho slová boli „Neber si ženy ani nemaj synov ani dcér na tomto mieste“. A bolo tak, že čo citlivý a melancholický kazateľ vezme domov a povie iba svojej manželke, ak má ženu, ktorá mu je priateľom — to všetko brával Jeremiáš a hovoril svojmu Bohu. Až pokial sa celá jeho kniha nestala jedným dlhým pásmom dôvery a spoločenstva a rozhovoru a podriadením sa a mlčaním a službou Bohu. Až zašiel domov a je tam, kde má veľa a veľa priateľov.

A ešte jeden pohľad na všetko, čo z neho urobilo ohnivého kazateľa, ako to pri ňom cítim ešte dnes. Vidíme ho, ako si pripravuje i káže svoje kázne a posolstvá. Ako pracuje na svojom teste, keď stojí pri hrnciarskom kruhu a sleduje, ako hrnciar rozbíja nevydarenú nádobu. Potom sa na celé týždne odmlčí. Je preč, učí sa, ako ilustrovať a zdôrazniť text svojej najbližšej kázne, kym nezrie v piesku šlapaje svojho zajatého ľudu. Inokedy berie so sebou niektorých zo starších ľudu a vychádza s nimi do doliny za mestom a ilustruje svoju kázeň tak, že rozbija pred ich udiveným a zlostným pohľadom hlinenú nádobu, ktorú si na tento účel kúpil od hrnciara. A zase ho vidíme chodiť s jarmom na ťaži ... alebo vtedy, keď Paščúr sa usiloval siahnúť, ako by sme dnes povedali, na jeho „kazateľské poverenie“, počujeme jeho autobiografickú poznámku: „Nebudem ho spomínať ani nebudem viac hovoriť v jeho mene. Ale je to v mojom srdci ako horiaci oheň, zavretý v mojich kostiach, a ustal som od zdržiavania ani už nevládem ...“

A keď prišiel Ježiš do okolia Cézaree Filipovej, opýtal sa svojich učeníkov a rieko: „Čo hovoria ľudia, že kto sam ja, Syn človeka? A oni odpovedali: Jedni hovoria, že si ty Ján Krstiteľ, iní že Eliáš, a zase iní, že Jeremiáš ...“

sprac. mk

MAMINKA TO NECHCE

Mé ponoření do vody bylo slibem věrnosti. Slíbila jsem Pánu Ježiši, že Mu zůstanu věrná. Jak odhodlaně, bez nejmenšího zaváhání jsem tento slib ve svém srdci Pánu Ježiši dal! Vždyť přece vím, že jedině Pán Ježiš je zárukou šťastného a naplněného života. Uběhl nějaký čas, přišly všední dny a moje radost z naplněného života se jaksi vytratila. Jak to, ptala jsem se? A Pán Ježiš mi odpověděl...

Stála jsem mezi zákazníky v lékárni, kde právě nakupovala jedna maminka, jejíž malý, asi pětiletý hošek stál u dveří a na krku měl pověšenou pěknou novou trubku. Tu se jeden ne-trpělivý pán k němu obrací a říká: „Tak nám aspoň zahrej!“ Chlapeček se na něho nedůvěřivě podivil a když mu pán vybídnutí zopakoval a ještě dodal: „Dám ti korunu, podivej!“ chlapeček mu odpověděl: „Nebudu hrát, maminka to nechce!“ Pán se trochu zarazil, ale potom si usmyslil, že ho přemluví a doufal, že se mu to podaří. Marně však hoška přemlouval a poukazoval na to, jak výhodné by to měl, kdyby zahrál a co všechno by si za korunu mohl kupit. Chlapeček na svém rozhodnutí nic nezměnil. Pro něho bylo jasné: maminka to nechce!

A já jsem si uvědomila, jak moc mě tento malý chlapeček zahanbil ve své jednoduché, a právě proto tak krásné dětské poslušnosti a důvěře! Nepotřeboval k tomu moc rozumu, jemu stačilo, že věděl: maminka to nechce. Jak jednoduché! A přece je to pro dospělé tak těžké a složité! Nekomplikujeme si to všechno my sami svým „přemoudřelym“ rozumem? Pán Ježiš mi na mou otázku odpověděl: „Nebudeš-li jako dítě, nebudeš se moci radovat z mého království.“ Ale já chci byt dítětem a zůstat jím naporád, protože jedině tak mi může Pán Ježiš ukazovat a svěřovat tajemství a krásy svého království. Pro

onu maminku to byl nejkrásnejší důkaz toho, že její hošek ji má opravdu rád. Její slovo bylo pro něho vším.

Slova a lákavé nabídky druhých vůbec neregistroval, protože to nebylo to, co chtěla maminka. Jak to asi muselo jeho maminku potěšit, když si mohla s hrđostí pomyslit: „Vy ho neovlivnите, je to marné, k vám ho neváže tak silné pouto lásky jako ke mně. On mě zná a dělá to, co chci já, protože ví, že tak je to dobré.“ Tento chlapeček byl své mamince věrný, a proto byl šťastný, radostný, bezstarostný. Měl ji rád, proto ji poslouchal. Věrnost je důsledek lásky. A lásku se projevuje poslušností. „Proč nejsem vždycky já šťastná a radostná?“, ptala jsem se. „Jsi taková, jako tento chlapeček ve svém vztahu ke mně?“, odpověděl mi Pán Ježiš. „Jsi mi věrná ve všech těchto malíčkotech?“ Už vím, co mi chybí ... Vždyť to nejsou vůbec žádné malíčkosti. Ve skutečnosti jsou to ty nejzávažnější zkousky a boje, protože právě v těchto zdánlivě třeba jen malíčkotech se ukáže má pravá láska k Bohu. Zda je jen taková povrchní anebo hluboká a opravdová! Poslouchám proto, že musím, anebo proto, že miluji. I to se projeví v kvalitě mé poslušnosti. Poslouchám proto, že je tu Někdo, koho nade vše uznávám a ctím jako nejvyšší autoritu. Jemuž naslouchat a Jej poslouchat je největší radostí a darem pokoje a bezpečí pro mě. Tenkrát jsem tou reakcí malého chlapce byla překvapena. Já bych bývala určitě zahrála, abych udělala lidem radost, když si to tak moc přejí ... A právě takto hezký přichází za námi satan, když si udelej jim radost! Dokážu i přes tento krásný a zdánlivě vznešený úmysl rychle zaregistrovat nepřátelský hlas a jednoduše, ale pevně mu odpovědět: Ne, Pán Ježiš to nechce! Jsem věrná vždycky? Máš-li svého Pána opravdu rád, těšíš-li se s Ním každého dne a děkuješ-li Mu v pokání za Jeho oběť pro tebe, potom ti nebude tak těžké poslouchat a zůstatat Mu věrný. Má tvůj Pán onen důkaz o tvé lásce k Němu, jako ta maminka u svého dítěte?

em

NEODPUSTITELNÝ HŘÍCH ?

Kdo z nás se někdy s touto otázkou nesetkal? A kolik křesťanů, mladých i starých, se někdy trápilo myšlenkou — většinou tajnou — že proti Duchu svatému zhřešili a Bůh jim nemůže odpustit? Kolik křesťanů, kteří by toužili po radosti v Bohu, je tak drženo ve slepé uličce pochybností, daleko od pokoje a odpočinutí, které jím jsou přichytány v Kristu!

Podívejme se na toto ustálené slovní spojení — „hřích proti Duchu svatému“ — pod lupou Písma, a zjistíme, že tento pojem vůbec není biblický! Aspoň ne v tom smyslu, jak je všeobecně chápán, tedy ve smyslu provinění, které nemůže být odpuštěno.

Pokud jde o obecnou specifikaci hříchu, jak je často užívána (hřích malý, velký, těžký, lehký, odpustitelný, neodpustitelný ...), ta se v Bibli nikde nevykryuje. Vzhledem k lidem, kteří jsou nevěřící, nejsou Božími dětmi, lze říci, že:

1. Existuje jen jeden hřich — a to je nevěra. Neposlouchání Boha, vlastní cesta životem, vlastní rozhodování o cílech a měřítkách, zkrátka ignorace a nedbání Boha, to je to prastaré Adamovo provinění, v němž všichni lidé vězí (R 5,12-18; 1K 15,22). Když Pán Ježíš říká, že Duch svatý bude obviňovat svět ze hřachu, nejmíne ani přestupování Desatera, ani nedodržování dvojpřikázání lásky ani jiný druh hřachu. Hřich, z něhož bude Duch svatý usvědčovat svět, není jednotlivý čin, ale postoj, celkové nasměrování života, základní přirozenost člověka, která určuje jeho jednání. To je ten hřich, o němž mluví apoštol Pavel v 7. kapitole epištoly Římanům, princip neposlušnosti a svévolje v lidské existenci, který se věřící v dřívějších dobách pokoušeli vystihnout označením „dědičný hřich“. Ten-to princip samostatnosti a nezávislosti na Bohu má na mysli Pán Ježíš když říká, že hřich, z něhož bude Duch svatý usvědčovat svět, je NEVĚRA (J 16,8-9). D. L. Moody jednou řekl: „V Božím seznamu hříšníků nebude napsáno: John Smith, zloděj, lhář, popřípadě vrah, ale John Smith, který odmítl Ježíše Krista“.

Mějme to na paměti, když se setkáváme s nevěřícími a cítíme se povzneseni nad jejich pití a kouření, lhaní a podvody, mejdany, diskotéky a fotování. Bohu tyto věci nevadí tak, jak pohoršují nás. Bůh ví, že ti lidé nic lepšího nepoznali a touží je přivést k sobě, aby to vše už dělat nemuseli. Skutečně: spíše než Boží svatosť je pobouřeno naše zákonické chápání spravedlnosti — přečteme si však podobenství o farizeovi a publikánovi v L 18,9-14! Jediným hřichem nevěřících je, že nejsou oddaní Bohu, a vše ostatní je ve světle této skutečnosti podružné. Pokud Boha přijmou, On promění jejich život v nový. Pokud nepřijmou, zůstává foto odmítnuti Boží lásky a podané pomocné ruky v osobě Pána Ježíše Krista stejně tou nejhorší urážkou Boha samého, daleko závažnější, než je krádež nebo lež. Teprve tehdy, až u nevěřících přestaneme vidět „hřichy“ (t. j. jednotlivé činy, jež jsou sice nápadné, ale které Bůh zatím ponechává stranou, protože nejsou kořenem problému) a začneme vidět „hřich“ (t. j. jejich nevěru, s níž chce Bůh

nejprve jednat, protože ona je vlastní příčinou jejich bezbožného života), teprve potom budeme schopni jim opravdu posloužit k poznání Boha jako nebeského Otce, který na ně čeká. Nevěra, vzpoura má na svědomí všechny „hřichy“, proto je tím jediným „hřichem“, s nímž Bůh chce u nevěřícího jednat (R 1,17.20). Pokus všimat si u nevěřících „hřichů“ je odsouzen k neúspěchu; moralizování a zákonické mravokárství nepřináší evangelium.

Když člověk uvěří, přijme Pána Ježíše Krista a otevře mu svůj život, situace se radikálně mění. Přešel dělící čáru do Božího království, byl pokřtěn, je úděm Těla Kristova a nyní platí, že:

2. Každý hřich je proti Duchu svatému. Znovuzrozený člověk má v sobě nový život, kterému se hřich protiví (R 8,2), Jan dokonce říká, že „nemůže hřešit“ (J 3,6.9). Nový člověk, narozený z Boha, se nemůže ztotožnit s ničím, co není v souladu s Boží vůlí.

Žel, křestan dá často za pravdu starému člověku, nechodi v novotě života (R 6,4), nechá na sebe opět vložit otrocké jho (Ga 5,1) a propůjčí své údy za nástroje k činění nepravosti (R 6,12-13.19). Tím se ovšem staví proti pořádku Božího království a jedná proti tomu, kdo v něm vládne. Každý hřich, neposlušnost a nepravost, jichž se jako Boží děti dopouštíme, je činem proti Bohu, proti Duchu svatému.

Pán Ježíš na mnoha místech vysvětluje učedníkům, že po jeho odchodu to bude Duch svatý, kdo je bude vést, vyučovat, uvádět do pravdy atd. (J 14-16). Duch svatý — Rádce, Přímluvce, Utěšitel (Paraklotos) — nás chce vést a řídit (z mnoha míst např. R 8,14; 1K 6,19; Ga 5,6). Jsme-li neposlušní, toto vedení mu znemožňujeme, tím jej uhašujeme a vytlačujeme ze svého života. To je hřich, který může znovu napravit jen pokání a moc Ježíšovy krve, smývající nás hřich (J 1,7-9; J 2,1-2).

3. O neodpustitelném „hřichu proti Duchu svatému“ není v Písmu zmínky!

Nebude odpuštěno „rouhání“ — jaký je mezi tím rozdíl si hned ukážeme. Obrat „hřich proti Duchu svatému“ svou nedefinovatelností už potrápil mnohé, a v pozadí je nesprávné pochopení některých míst evangelia.

Nejprve si přečteme Mt 12 a pro souvislost se podíváme na celý oddíl veršů 15—37. Pán Ježíš uzdravoval a činil divy (15) a právě to mělo být znamením, podle kterého měl být poznán a uznán jako Mesiáš (17-21, svr. Iz 61, 1-3; L 4,16-21 a Mt 11,1-6). Právě nyní opět uzdravil slepého a němého (22), takže o jeho pravomoci a nadpřirozeném Božím potvrzení nebylo pochyb (23). Když to však uslyšeli farizeové, kteří se ctili ohrožení ve svém postavení duchovních autorit a monopolních vůdců v náboženských otázkách, obvinili Jej, že to činí z nečisté moci (24). Pán Ježíš jim jasně vysvětlil, že takto autoritativně může proti däblu vystupovat jedině proto, že je poslán někým silnějším a větším (25-27) a to je také důkaz Boží přítomnosti a potvrzení Ježíšova slova (28-29). Kdo to neuznává, je Ježíš a tím i Božím neprítilem (30) a kdo stojí proti Bohu, neobstojí (31-32). Vždyť strom je možné poznat podle ovoce (33-37) a kdo zavírá oči a tvrdí, že dobré ovoce musí pocházet ze špatného stromu, je vědomým lhářem.

Marek 3,20-30 také mluví o Ježíšově mocném působení (20-21), o obvinění zákoníků (22), cituje vysvětlení Pána Ježíše (23-27) i Jeho výstrahu (28-29). Na závěr pak připojuje jasné vysvětlení, čeho se neodpuštění týká (30).

Lukáš 12,10 nezachycuje celé pozadí diskuse se zákoníky jako první dva evangelisté, a výstrahu Pána Ježíše uvádí v kontextu vyznání a zapření víry.

Jádro problému podávají všichni evangelisté shodně: „rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem ...“ (Mt); „kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění navěky ...“ (Mk); „tomu, kdo by se Duchu svatému rouhal, nebude odpuštěno ...“ (L). Ani jeden z evangelistů tedy nemluví o tom, že by nemohl být odpuštěn „hřich“ proti Duchu svatému, ale že nebude odpuštěno „rouhání“.

Co to znamená? Podívejme se na toto slovo ze tří úhlů:

a) **jiné překlady:** Řecké slovo „blasfemein“ na těchto třech místech překládají prakticky všechny české a slovenské překlady stejně — rouhat se. Je to pravděpodobně důsledek silného vlivu Kralické Bible, možná i silná tradice, která nedala ani překladatelům současné doby použít slovo srozumitelné dnešnímu člověku. Toto slovo má výhradně náboženský význam (na rozdíl od např. ruského „rugat“, které znamená všeobecně „nadávat“) a tím, že nám k němu chybí vazba v praktickém životě, po několikasetletém používání už mu nerozumíme. V jiných překladech tedy více světla nenajdeme. Podívejme se z dalšího úhlu:
b) **jiná místa**, čili kde se toto slovo objevuje ještě jinde v Novém zákoně a jak je překládáno tam. To už vrhá jasné světlo na to, co je mýněno obratem „rouhat se Duchu svatému“!

Z celkem 56 míst v Novém zákoně jsem vybral několik ukázek, které je možno zařadit do tří skupin. V závorce uvádím ekumenický překlad a pokud králičtí užívají jiné slovo než „rouhání“, i to. Chcete-li mít ještě plastičtější obraz, najděte si tato místa i v jiných překladech Písma:

b)a pomlouvání lidi

Tt 3,2 (E: nepomlouvají)
Ř 3,8 (K: zle mluví, E: pomlouvači)
1K 4,13 (E: zlofečí)
1K 10,30 (K: být jménem za bezbožného, E: odsuzován)

b)b posmívání se božstvu,
znevažování autorit

Sk 19,37 (E: tupit)
2Pt 2,10 (E: pohrdat)
Ju 8 (E: neuznávat)

b)c urážení Boha a jeho věcí

Ml 27,39 (E: uráželi)
Ř 14,16 (E: vydávat v potupu)
Jk 2,7 (E: mluvit s pohrdáním)
2Pt 2,2 (E: být v opovržení)

Už téměř máme jasno a tak jen doplníme pohledem ze třetího úhlu:

c) **řecký slovník** nám říká, že sloveso „blasfemein“ má význam: škodit něčí pověsti, pomlouvat, posmívat se, zlehčovat, urážet. Označuje zcela specifický postoj nevážnosti a posměchu spojený s veřejným zlehčením.

4. Co to znamená pomlouvat, urážet Ducha svatého? Nejprve, co to neznamená: Ukázali jsme si, že hlavní věc, kterou Bůh staví před oči nevěřícímu, je jeho nevěra. Proto i když se nevěřící posmívají a tupí u věřících téměř vše (nerozumí téměř věcem, které musí být chápány duchovně — 1K 2,12-14), smějí se Bohu samému, Pánu Ježíši, kříži, Písmu i Duchu svatému, toto posmívání Boží milostivou ruku neodvrátí. Tito lidé to činí v nevědomosti a po obrácení toho litují. Sám apoštol Pavel o sobě říká, že byl ruhač („blasfémón“!) a přesto vidíme, jak si jej Pán povolal, obrátil a použil. Celý tehdejší svět naplnil známostí evangelia. Toto posmívání se všemu křesťanskému tedy zjevně není ono „rouhání“, o němž mluví Pán Ježíš. Ze souvislostí jiných míst je zřetelné, že urážení, posmívání se Duchu svatému se může dopustit jen člověk věřící, který ví, o co jde, který má známost Božího slova a zkušenosti s Boží pomocí (Žd 10,26-29). Vidíme to i na praktickém příkladě: Pán Ježíš svou výtku adresuje farizeům, vůdcům Božího lidu, znalcům Zákonu a strážcům Boží slávy v Izraeli!!! Štěpán, který říká svým posluchačům do očí: „Vy jste se vždycky Duchu svatému protivili“ nemluví k nikomu menšímu než k veleradě, duchovní elitě Izraele!

Vrátme-li se k místům v evangelích, vidíme, že Pán Ježíš velmi zdůrazňoval že to, co dělá, se děje v Boží moci a Božím pověření. Výslově říká: „Vymstám démony Božím Duchem“ — a to je pro vás důvod k bázni a úctě, vždyť to je důkaz, že mezi vás přišlo Boží království“ (volně Mt 12,28). Mnohokrát jasně řekl, že ne on sám, ale Otec je ten, kdo tu působí (J 4,34; 5,19.30.36; 9,4;14,10-11).

A nyní: Vidět toto vše, jako to viděli fazireové a zákoníci, setkat se na vlastní oči s nadpřirozenou Boží mocí, se svatostí Božího Syna, která byla nepopíratelná (J 8,46), mít všechnu tu známost o Bohu — a prohlásit dílo Pána Ježíše za důsledek působení zlého ducha, dokonce přímo dábla, **to je ta urážka**, zlehčení, posměch vůči Duchu svatému, pomluva, která nebude odpuštěna.

Tento popis skutkové podstaty platí i dnes. Znevážení, pohrdání, posměch Duchu svatému znamená být přitomen Božímu jednání, vidět Boží dílo stvrzeno nadpřirozenými znameními osvědčenými Písmem, mít známost Božího slova a zakusit moc Ducha svatého — a nejen se nepoddat, ale dál sledovat své vlastní, byť náboženské nebo církevní cíle (farizeové byli „oddělení“, zbožní ze zbožných!) a navíc dokonce v sebeobraně toto dílo Ducha svatého nazvat dílem dáborovým. Zde leží vlastní provinění a podstata hříchů, který nebude odpuštěn: Ve vědomém vzepření se proti Božímu dílu, v tvrdohlavém setrvávání na vlastních malicherných a sobeckých zájmecích, v pyšném odsouzení Božího díla jako pocházejícím z dábla (Mk 3,30). Jak napsal velký svědek Boží pravdy Mistr Jan Hus: „Růhání jest mocí Božské haněnf a to bývá trojím obyčejem: Prvním, když člověk na Boha cpá, což na něho nesluší ... Druhým, kdož by mocí Boží neústupně v mysli ujímal ... Třetím, kdož to, co na samého Boha sluší, moci lidské neb jinému stvoření přidává“.

Z toho, co až dosud bylo řečeno je zřejmé, že toto provinění nespočívá v jednotlivém činu, slovu nebo posměchu. Je to postoj vzdorného a záměrného odmítání pravdy, vědomého přiklonění se ke tmě namísto ke světu (J 3,19). Takový postoj pak vede do situace, kdy je člověk sám sobě autoritou, kdy podlehl iluzi, že může být jako Bůh (Gn 3,5), kdy už nerozeznává Boží hlas, kdy u něho je už z vlastní viny vyloučeno pokání a tedy odpustění, protože Bůh se pyšným protiví a jen pokorným dává milost! (Jk 4,6, 1Pt 5,5).

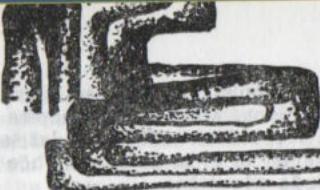
Ti, kdo se ve své vzpouře vůči Bohu dostanou tak daleko, už ani o pokání nestojí. Pokud se někdo svým hřichem, proviněním trápí a chce se přiblížit, vrátit v pokání k Bohu, podává tím jenom důkaz, že se Duchu svatému nerouhá. Tačkový je Bohem vítán (L 15,7.10) a Pán ho zve: „Kdo ke mně přijde, toho nevýzenu ven“ (J 6,37). Pokud se někdo trápí myšlenkou, že mu nějaký hřich nemůže být odpustěn a po odpustění touží, potvrzuje, že se neprovinil hřichem, jehož se bojí! Ti, kdož ve falešně sebejistotě urazili a ponížili Ducha svatého, ti jsou si tak jisti, že je podobné myšlenky ani nenapadnou.

Písmo nás na mnoha místech vyzývá, abychom byli na hlas a vedení Duchu svatého citliví, abychom Ducha nezamucovali a neuhašovali, ale naopak jím byli stejně naplňováni (Ef 5,18) a rozhojňovali se v Něm, abychom usilovali o duchovní dary (1K 12,1.31 14,1) a tak ve všem dorůstali v Krista (Ef 4,15).

„Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“, a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích ...“ (Ef 3,14-17 E).

—vp—

Nemôžeme urobiť bližnemu zle
bez toho, aby sme si aj sami
neublížili.

ŽIVÝ PRÚD

Tajuplný prúd vody v knihe EzechIELa je naplnený prorockým významom. V túžobne očakávanej dobe tisícročného kráľovstva potečú prúdy živej vody zo svätyne do pustých miest tejto zeme (Zj 14,8). Všetko bude žiť, kamkolvek ten prúd príde (Ez 47,9). Tento prúd môžeme považovať za obraz požehnanej plnosti v Pánovi Ježišovi, ktorú cez letnice vylial na Cirkev.

Prúd živej vody je dlhý, široký, hlboký a požehnané bohatý prúd (Ef 3,18)!
a) Jeho pôvod (v. 1). Zo svätyne, miesta trónu Božieho. Vyšiel od Otca ako Duch Svätý (J 15,26).

b) Jeho tok (v. 1). Vody vychádzali spod pod oltára. Je to jediná cesta, na ktorej tá živá voda môže byť privedená do umierajúceho sveta — od oltára, križa. Tok Ducha Svätého bol otvorený po Golgote (Zj 22,1).

c) Jeho sila. Rozmáhal sa v plnej sile a v hojnosti nemohol byť prekročený, hoci nemal žiadne vedľajšie prítoky. Prúdy tohto sveta nemôžu Božiemu prádu nič pridať.

Mal silu, aby uzdravoval (v. 8), silu, aby obživoval (v. 9), silu vzbudil ovocie (v. 12). Tak je sila Ducha Svätého v tých, ktorí v Noho veria, ako hovorí Pismo (J 7,33—39).

Popri tom vystupujú najmä skúsenosti zo sledovania hlbky a sily toho toku. Keď Ezechiel bol poslušný návodu svojho vodcu, dostalo sa mu vždy viac a viac hojnosti Božieho požehnania. Niemenej, ako trikrát čítame: „Previedol ma cez...“ Tým sa naznačuje, že tá skúsenosť na začiatku má viesť k lepšemu a hlbšiemu poznaniu.

1) Voda až po členky (v. 3). To bolo len plytké dotknutie sa toho živého prádu, avšak prorok bol už v prúde. Tento stupeň poukazuje na „Ducha viery“ — ten rozhodný vstup do prúdu a Božej vôle.

2) Vody až po kolená (v. 4). Jediná cesta, aby k nám vody vyššie vystúpili, je tá, keď ideme do hlbky toho prúdu. Hlbka vody po kolená nám poukazuje na „Ducha modlitby“. Keď sú naše kolená v službe Božej, tak máme pôžitok z Jeho obecenstva. Je to možné, že môže byť niekoľko veriacim, ale nevedie modlitebný život. Hoci je to iba druhý stupeň kresťanského života, mnohí ho nedosiahnu, pretože sa zdráhajú byť vedení (v. 2).

3) Vody po pás (v. 4). Pás alebo bedrá poukazujú na tajomstvo sily človeka. Prúd sa dotýkal zdroja jeho sily. To nám poukazuje na „Ducha sily a služby“. Veriaci človek, ktorý sa modlí, je tiež hneď aj svedčiacim človekom. Jeho bedrá sú opísané sľouku k službe.

4) Vody prihlboké (v. 5). Musí sa v nich plávati, potok sa nedá prebrodit, Ti, ktorí vojdú do vody len po členky, ukazujú sami seba, ale tu je celý človek ponorený do hlbky prúdu. Čím hlbšie sa nachádzame v prúde, tým menej vidieť naše ja. Tento stupeň nám poukazuje na „plnosť Ducha“ a predstavuje nám ten najvyšší bod kresťanskej skúsenosti. Aj keď je v nás ešte mnoho nedostatkov, v Jego plnosti je pre nás pretekajúca zásoba. Podme teda do hlbky tej vody, toho prúdu, pokial ním nebudeme uchvátení.

Na záver — otázky na premýšľanie: Vstúpil som nohami viery do prúdu Ducha Svätého? Pokračujem ďalej a som uvádzaný hlbšie? — Dal Duch Svätý program aj mojm kolennám? Modlím sa denne a programovo za Božie dielo? — Vedia ma Duch Boží k službe na každý deň? Nežijem len sebe a svojej rodine? — Som ponorený v Ducha Božieho, tak že ma nie je treba vidieť? Som Ním undašaný a potěšovaný?

upr. ik

OSTRAVSKÉ VELIKONOČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

nás pozdravilo požehnanými výklady aktuálneho tému „prikázání lásky“ „Jedni k druhým“ s jeho širokou problematikou mezilidských vzťahů — našimi dluhy lásky navzájom, k bližním a tím i k Pánu samotnému podle J 13,25—35.

Z textové souvislosti jasne vyplývá, že jde o ZÁVĒT Pána Ježiše, ktorý se pred svou smrťou loučí se svými učedníky a odkazuje im ako právoplatným dôdium své nejcennější bohatství — lásku ve vzťahu jednoho k druhému —

1. aby se navzájom potěšovali a povzbuzovali ve svém nesnadném postavení jeho učedníků v praktickém životě na zemi,

2. aby si zachovali svou praktickou svědeckou moc právě v tom světě, který hyne svým sobectvím!

V úvodu bylo uvedené téma rozvrženo do čtyř oblastí:

I. oblast — „Vzdělávejte jeden druhého“ — 1Te 5,11

Jde tu o příkaz Lásky, směrující k SOUNÁLEŽITOSTI (kontinuitě) Božích dítek na podkladě jednotného a sjednocujícího společného vzdělávání v poznávacích pravidlách!

— ve dvojici MOJŽÍŠ + JOZUE je ukázkou duchovního vzdělávání s přirozeným řešením vůdcovsko - mocenského problému v kráse úcty a důvěry k mladšimu s mocným vlivem osobního příkladu Boží bázně a odpovědnosti lásky učitele, a v kráse úcty, poslušnosti a věrné následovnictví oddaného učedníctví,

— ve dvojici ELIAS + ELIZEUS je Boží vzdělávání a řešení ožehavého a stále akutního prestižního problému osobní výlučnosti a nepostradatelnosti v konfrontaci se zjevením Boží milosti v povolání druhých, ještě úspěšnejších ...

Jaký to vzácný dar moudrosti „včasného odchodu z atraktívnej scény“ pro zdravý duchovní růst odpovědného nástupnického mladších v prospěch Božího díla!

— ve dvojici NOEMI + RUT je příklad vzdělávání jednoho druhým ve velmi svádívých materiálních problémech Bo-

žich dětí. Jaké to Boží vítězství právě v těchto zkouškách a skrze ně, vítězství Božího vzdělávání skrze jeho lásku!,

— ve dvojici PAVEL + TIMOTEUS je konkrétní návod úspěšné výchovy a vzdělávání současně s jedinečným duchovním řešením ve všech dobách tak naléhavého problému právě autority! Duch svatý dává autoritu i moc jejího přenášení na druhé jen tam a tomu, kde a u něhož je tichost a pokora s hlubokou Boží bázní a odpovědností, k níž zavazuje Boží důvěra, již nelze zkamat! Jakým to učitelem je právě v této věci nás Pán (Mt 11,29) a jak významné je jeho působení v životě Pavla a Timotea!

II. oblast — „Jedni druhých břemena neste“ — Ga 6,2

Jde tu o příkaz Lásky, směrující k SOUDRŽNOSTI (solidaritě) Božích dítek na podkladě vzájemné pomoci v různých těžkostech, utrpeních a životních zkouškách ...

— v sebezáchranné solidaritě dříve nepoznané vzájemné lásky JÁKOBOVÝCH SYNU zjevuje Duch svatý nezbytnost pokání pro udělení své napravující milosti a to všech, bez rozdílu pro celek i každého jednotlivce,

— v modlitebné a bojující solidaritě MOJŽÍSE + ARONA + HURA s JOZUEM + lidem proti Amalechitským poznávacím moc odpovědné lásky, na níž odpovídá Bůh svým požehnáním bojů, které uzná vpravdě za své, požehnáním dila, které svěřil svým učedníkům.

— v solidaritě nezištné dělby práce ve službě slovem a modlitbami právě tak, jako ve službě „stolům“, v duchu právě Boží bázně a odpovědnosti u PRVOTNÍ CÍRKVE — můžeme konkrétně spatřovat Boží požehnání v díle služebnosti našim bližním jak v jeho intenzitě, tak i v rozmachu!

— v solidaritě poslušné oddanosti ABRAHAMU s IZÁKEM — právemu Bohu na hoře Moriia — odhaluje Duch svatý tajemství právě pocty a oslavěný nejen Boha člověkem, ale člověka Bo-

hem v úžasné oběti Syna Božího — Syna člověka na golgotském kříži!

III. oblast — „Modlete se jedni za druhé“ — Jk 5,16

Jde tu o příkaz Lásky, směřující k SOUVZTAŽNOSTI (heteronomitě) a vzájemné závislosti Božích dítěk (opak nezávislosti — autonomy), a to s plností pravého obecenství na podkladě nepostradatelnosti nesoběckého modlitebného života!

Bez modlitebného zaměření na potřeby druhého a na zájmy celku — není možné nás osvobodit od samého sebe, od našeho „JÁ“ a tím umožnit náš duchovní růst všebec!

— tak je skrze modlitby svaté lásky požehnána misijní práce ŠTĚPÁNA a FILIPA, která svou aktivitou zastiňuje i práci některých apoštól! Misijní práce je nesena a podpořena modlitebním a sociálním zázemím LYDIE z Tyatiry, obětavou službou DORKAS, domem Marie — matky Jana Marka, právě tak, jako byla BETANIE v životě a dle samého Pána!

— tak je také skrze tyto modlitby nesoběcké vzájemné lásky odstraňována nejčastější příčina ochromování díla Páně hřichy jednotlivce či celku — očistěna, posvěcena a znova obnovena způsobilost lidu Božího skrze všeobecné pokání k dílu Boží milosti. Jen skrze modlitby za druhé dochází k požehnané písobnosti výchovné vzdělávací pastorální práce v církvi s přemáháním ducha MARIINA malomocenství pýchy, cizích obětí Nábada a Abiu, vzpoury synů CHORE, modlárství ZLATÉHO TELETE, ACHANOVÁ lakomství, hadího jedu REPTÁKŮ proti Boží maně ... k strážní službě lásky proti zesvětačení, nečistotě a zvůli KORINTSKÝCH, zákonickému bludařství JUDAISMU, rouhavému roznolnictví ALEXANDRA a HYMENEA ... a tak častých malicherných sporů a nepokoju EVOD a SYNTYCHÉN, narušujících jednomyslnost,

— tak je skrze věrné modlitby lásky milostí Boží navrácen nejeden hříšník k ZARMOUCENÉMU KORINTU, spasen nejeden ztracený ONEZIM, vysvobozen nejeden uvězněný a řetězy sputaný Boží služebník PETR, od zlých lidí o-

chráněn a zachován nejeden PAVEL a ve svém horlivém díle pro Pána **znovu potěšen a posilněn** (Sk 28,15),

— tak je také Pánem požehnána a odměněna nezítná a upřímná modlitební práce za vládu a vrchnosti v naklonění jejich srdce k přízni (Př 21,1), k darování pokoje s umožněním svatého a zbožného života — jak to vidíme u hejtmana LYZIÁŠE, vladářů FELIXE, FESTA, krále AGRIPPY či PUBLIA maltického v životě apoštola Pavla.

Nesmírná Boží moc se projevuje v odstranění všeliké negace hněvu, zloby, hořkosti, nenávisti, neodpuštění, pomstychtivosti, vyžadování satisfakce se vším nepokojem — a naopak v nastolení pozitivního vztahu poznání, pochopení, odpusťení a proměňující lásky s pokojem nad všecko naše chápání tam, kde se to jeví nám lidem nemožným. Takováto nezměrná Boží moc se dříve nebo později projeví u těch, kteří se dovedou z lásky k lidem vzdát všech svých práv a upřímně se za druhé modlit, zejména za ty, kdo se na nich nejvíce provinují (PÁN Mt 5,44 L 23,34 ŠTĚPÁN Sk 7,60 PAVEL R 9,3 ...). Jak vzácný příklad mocného modlitebníka v „bezmocném“ a „neužitečném“ EPAFROVI (Ko 4,12)!!

IV. oblast — Podřízujte se jedni druhým — Ef 5,21

Jde o příkaz Lásky, směřující k SOULADNOSTI a tím i užitečnosti Božích dítěk — k prosperitě v úspěšném nesení a plnění jejich pozemského úkolu. Tato prosperita je nemyslitelná bez uvědomělého podřizování — poddávání jednoho druhému pro Krista — pro jeho čest a slávu!

— **poddanost lásky v manželství** křesťana je základní podmínkou prosperity jeho svědeckého života pro Krista. Vzácné vzory ELKÁNY a ANNY, s požehnáním v Samuelovi, manželství MANUE v Samsonovi, PRISCILLY a AKVILY v Appolovi — jsou výmluvným dokladem z Božího slova. Právě naopak jsme varováni manželstvím ACHABA a JEZÁBEL S jejich modlárstvím a Nábotovou vraždou či manželstvím JEJICH DCERY s JEHORAMEM, který, ač Jozafatův syn, se vlivem své ženy docela spustil! Jak

osudná jsou nerovná a Bohu se příčíci spojování Božích dítěk se zcela protichůdným partnerem na principu tělesnosti!

— v rodině se každý nedostatek vzájemné poddanosti lásky manželů zákonitě projeví v negativních důsledcích u dětí. Kolik ochromení a bezmocnosti u perspektivních Božích služebníků pro disharmonické poměry ve vlastní rodině z příčiny nepoddanosti jednoho druhému a tak i dětí rodičů! Kolik škod v církvi jen proto, že rodina není oporou, dobrým zázemím, ale bojištěm — „pátoru kolonou“ v díle služebnosti! Smutná situace v rodině zesvětštělého LOTA s tragédií jeho Sodomě propadlé ženy a tělesných dcer, stín v rodině NOË s jeho bezohledným a necitelným synem Chámem, neblahá bilance MOJŽÍŠOVÝCH, ELIHO I SAMUELOVÝCH synů, IZÁKOVÝCH „rodinných trubl“ pro jeho tělesnou i duchovní slepotu, a mnohých vzácných, vážených Božích služebníků, jimž se zřejmě nedostávalo ohně pro jejich výhlasý neb skomrajkající domácí oltář! Byly vinny jen jejich ženy nebo samy děti nedostatkem pravé poddanosti Boží lásky ve společném rodinném životě?

Jaká naopak úcta a poslušnost SÁRY k Abrahamovi a vzácný stav poslušnosti s nejvyšší oddaností Bohu a svému tak těžce zkoušenému milujícímu a milovanému otcí!

— v sborovém životě se projevuje namnoze těžké nedostatky vzájemné poddanosti ve zneužívání či ignorování Božího pořádku, zejména v generačních problémech. Vzácný je příkladný vztah zkušeného a ctěného stáří ELIHO a poslušného, věrného a ohleduplného SAMUELE, uctivého, vyváženého, ale přitom upřímného přátelství zkušeného PETRA s pozorným a vděčným PAVLEM, utuženého ve společném soužití v Je-

rusalamě — místa nejdražších a nejcennějších osobních zkušeností Petra se svým Pánem (Ga 1,18, ale též Ga 2,11–14)!

Jak naopak varovný je postoj ABSOLONA k jeho otci DAVIDOVI a na druhé straně STARÉHO PROROKA k MLADÉMU PROROKU z Judstva (1Kr 13,9–24).

— ve společenském životě vůbec mizí pojem úcty a autority v mezilidských vztazích, především k odpovědným činitelům mocensky postaveným. Boží dítky by měly vidět jejich obrovskou odpovědnost před mocnějšími než jsou sami, před všemi lidmi a především před Bohem. Mají úkol jim sloužit svou poctivostí a věrností v upřímnosti a přítomnosti své uvědomělé lásky. Tak mají budit úctu vrchnosti k své nebojácné službě Boží pravdou Kristova evangelia.

Takto vzácně posloužil DANIEL svým babylonským a medsko-perským vládům, JEREMIÁŠ svému lidu i panovníku, JAN KRÁTEL králi Herodovi k poznání jeho vlastní cti, NÁTAN hluboce klesnulvšemu králi DAVIDOVI k sebepoznání, spásnému pokání a nápravě života.

Pravé poznání vzájemného poddanství lásky — v plnosti Božího požehnání prosperity Božího lidu v Jeho díle — nemůže být tam, kde chybí BOŽÍ BÁZEŇ, hluboká VZÁJEMNÁ ÚCTA a vědomí ODPOVĚDNOSTI LÁSKY, zejména ne, kde se zneužívá „práva silnějšího“ nebo dokonce zneužívá literu zákona k vynucování poddanosti bez působení Duha svatého.

Jen v podřízenosti jedných druhým v BÁZNI BOŽÍ je možný nádherný soud jednomyslnosti, jednoho srdce a jednoho Ducha k novému rozmachu Božího díla v nás, pro nás a skrze nás!

(Pokračování)
—kk

Zabudni pomocí bližnemu
a bližny ti to nikdy nezabudne.

Text i hudba Bedřich Kostlán
Úprava textu a harmonizace Milan Szturc

melodie v 2.hlase F

1. Proč bych neměl šťastný být a proč bych si nezpíval?
2. Proč bys neměl šťastný být a proč by sis nezpíval?

1. Proč bych neměl šťastný být a proč bych si nezpíval?
2. Proč bys neměl šťastný být a proč by sis nezpíval?

Proč bych měl mít u - trápenou tvář?
Proč bys měl mít u - trápenou tvář?
val? Proč bych měl mít u - trápenou tvář?
val? Proč bys měl mít u - trápenou tvář?

u - - trá - - penou tvář? Jsem vy-kou - - pen,
u - - trá - - penou tvář? Jsi vy-kou - - pen?

Proč bych nosil smutnou tvář? Jsem vy-kou - - pen,
Proč bys nosil smutnou tvář? Jsi vy-kou - - pen?

v tom je radost máš:
To se tě teď ptám:

Pán Ježíš
Je Ježíš

je přítel můj. Mám z toho radost ná-ramnou: Bůh se i přítel tvůj? ON dává radost ú - pl-nou těm,kdo Žiš je přítel můj. Žiš i přítel tvůj? radost radost radost

zaměstnává bezprostředně právě mnou. Mám z toho k němu vírou bezprostředně ú-zce lnou. ON dává právě mnou ú-zce lnou

radost ú - žas - nou, protože světla

radost ú - žas - nou a tr - va - - lou

Boží lásky ni-kdy ne-has - - nou. -nou.

první den po sobotě

Při nedávném uvažování o Zákoně ve spojení s Pánem Ježíšem, který dokonale naplnil jeho požadavky (viz číslo 4/84), jsme dospěli k závěru, že věřící žijí v novém životě pod vedením Prostředníka nového Zákona milosti a jsou také Jemu odpovědní. Snaží-li se tedy věřící znovuzrození křesťané plnit v Jeho Duchu Boží vůli, vyjádřenou v bibli zněním Zákona — proč též neodpočívá v **sobotu**, ale považují za oddělený den, v němž se mimo jiné dny zejména shromažďují k slavení Památky Páně a ke zvestování Božího slova — první den po sobotě, tj. neděli po provokřestanském způsobu?

Odpověď na tuto velmi závažnou otázku je nutné zdůvodnit pouze Božím slovem, protože vyplývá z celého díla Boží milosti spasení a tak i pravého odpočinutí Božího lidu. Čtěme-li pozorně v 1M 2,2-3, zjištujeme, že se jedná o sedmý den ve stvořitelském Božím plánu (hebr. „sabbath“), tj. den odpočinutí, nikoliv o členění dní v našem dnešním pojedí (přesněji řečeno — nejdé zde ani o sobotu, ani o neděli ve smyslu našeho týdne). Jsme ujištěni, že Hospodin — Bůh — neuvedl člověka — Adama a nepostavil do zahrady v Edenu, aby světil sobotu, ale aby ráj obdržel a střežil (1M 2,15). Pádem a hříchem člověka byl porušen stvořitelský řád, pořádek a Boží plán s člověkem. Ráj a pravé odpočinutí, které je jediný v Bohu, bylo ztraceno, a místo odpočinutí a požehnané práce přišlo zločeň a bolest, trápení: „K vůli tobě nech je ze mě prokleta, po celý svůj život z ní budeš jist v trápení, dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat“ (1M 3,17-19).

Když dokončil Bůh své stvořitelské dílo, odpočinul, požehnal den sedmý a posvětil ho. Je zde tedy řeč o **prvním „sabbath“**, dni Božího odpočinutí, ale také o **posledním**. Všechno dokonalé a krásné bylo pádem člověka porušeno, vyvedeno z odpočívání Božího — a nastával počátek nového díla Božího — díla spasení a záchrany člověka. Zde platí zejména slova Pána Ježíše: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji“ (J 5,17). Bůh tedy již přestal odpočívat, ale má až do dnešního dne stálou práci s námi lidmi. „Zaměstnal jsi mne hřichy svými a obtížilis mne nepravostmi svými“ (Iz 43,24).

Bůh ve svém díle obnovy narušeného řádu, především v porušeném člověku, dal sice svému lidu izraelskému přikázání o sobotě, ale i toto jako i všechna další ustanovení obsažená v Zákoně byly jen výchovným prostředkem a předobrazem („stínem“) onoho dokonalého odpočinutí, které mohlo přinést a skutečně přinesl pouze Ten, který Boží zákon nikdy neporušil, ale dokonale naplnil — vysvobodil padlého člověka z moci hřachu a jeho následků (Mt 5,17). Pán Ježíš Kristus — zaslíbený Mesiáš — pravý PÁN SOBOTY! (Kol 2,16-17, Mt 12,8).

V plnosti času poslal Bůh Syna svého podle zaslíbení, aby nám mohl být navrácen ztracený ráj a pravé, dokonalé Boží odpočinutí. Slovy Pána Ježíše: „Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec“ (Jz 1,8), je vyznačen rozsah celého díla Pána Ježíše. On je počátek všeho nového: nové smlouvy se svým lidem, nového poměru k Bohu jako k Otci, počátek **nového odpočinutí** — nového dne nového života. On je také koncem staré smlouvy — Zákona, který byl pouze „pěstounem ke Kristu“ (Ga 3,19-27). Vše staré skončilo jeho smrtí na golgotském kříži a hrobem — onou „starou“ sobotou. Všechno nové začalo jeho

vzkříšením, novým prvním dnem po sobotě, v onom úsvitu vzkříšeného vztahu mezi svatým Bohem a omilostněným hříšníkem ve vítězném díle Spasitelova. „Staré věci prominuly, aj nové všecko učiněno jest. Proto, kdo je v Kristu, je novým stvořením“ (2K 5,17). Význam starozákonné soboty je tedy smrtí Kristovou vyplněn, zakončen, vysvětlen a proto Duch svatý vede apoštolský řád novozákonného lidu po slavném zmrtvýchvstání Páně prvního dne po sobotě k uctění jeho osoby a díla v tento nový den (Sk 20,7). Nařízení o zachovávání soboty bylo přikázáno lidu izraelskému už po jeho vydání z Egypta. platilo tedy výhradně pro Izraele. Kdo chce světit sobotu, se tedy ztotožňuje se starozákonným lidem ve včeli nedokonalého odpočinutí, nikoliv s novým stvořením v Kristu a uvědomělým následovnictvím Jeho samého jako Prostředníka nové smlouvy. První den **po sobotě** — je tedy dnem Páně, dnem Církve Kristovy (R 14,5-6; Ga 4,9-10; Ko 2,16-17; Sk 20,7; 1K 16,2; Zj 1,10).

První den po sobotě se stal památným a odděleným nejen učedníkům, ale i vzácným dnem celé Církvi Kristově, neboť právě i v tento den byl seslán Duch svatý na všechny jednomyslně shromážděné v Jeruzalémě, očekávající podle slov Pána Ježíše zaslíbení Otceva (L 24,49; Sk 2,1). Ze s tímto odděleným dnem měl sám Bůh svůj zvláštní úmysl, můžeme vidět i ve staré smlouvě (3M 23,10.11.15.16). Nejedná se jen o slavnost prvotin v zemi, do níž uvedl národ izraelský Jozue — nýbrž o vzácné naplnění v den paděsátý — kde „snopkem prvotin“ byly první tři tisíce věřících, kteří ochotně přijali zvěst evangelia skrze mocné slovo Boží skrze apoštola Petra o letnicích (Sk 2,41). Vylitím Ducha svatého a položením základů Církve Kristovy v tento den se prvnímu dni po sobotě dostává hlubokého významu a posvěcení již v době apoštolské. Je sice pravdou, že apoštоловé jako příslušníci národa izraelského zachovávali i sobotu, ale hlavně proto, že v tento den měli jedinečnou možnost posloužit svědecitvím o Kristu svým židovským soukmenovcům v chrámu a synagogách, kam přicházel i pohané (Sk 13,42; 17,2; 18,4). Když se však sešli apoštoli a starší v Jeruzalémě, aby vyřešili některé věroúčné otázky, související zejména s problematikou zachovávání Zákona židovského též věřícími z pohanů, nevidělo se Duchu svatému ani shromážděným, aby bylo vydáno nařízení o zachovávání soboty (Sk 15,28-29). „Apoštol pohanů“ Pavel naopak zdůrazňuje zásadu zbytcového nekormoucení věřících v Kolosis v těchto věcech (Ko 2,10-16-23). Je tedy první den po sobotě znamením svátků, který zůstává lidu Božímu (Zd 4,9) a naplněním významu pravého duchovního odpočinutí pro všechny ty, kteří uvěřili v Pána Ježíše jako svého osobního spasitele a vědí, že jejich spásu je jen z milosti a ne z činění skutků Zákona! (Ef 2,8-10; Zd 4,3a).

Sl

Co nám hovorí roztrhnutá opona (Mt 27, 51)?

Len jediný človek raz do roka mohol v Izraelovi vojsť cez oponu do svätyně svätých (2M 26, 31; Zd 9, 1—8.) Po roztrhnutí chrámovej opony je cesta do Božej prítomnosti otvorená každému veriacemu (Zd 10, 19).

Roztrhnutie opony znamená:

- koniec levítskej služby Bohu (R 10, 12; Zd 9, 8)
- cesta k Bohu je možná len cez obet Pána Ježíša (Zd 10, 19; Ef 3, 12)
- je otvorená cesta do nebeskej svätyne, kam vošiel nás Pán (Zd 9, 3.7.11.19.24). On je tam a nás čaká.

pripr. -jos

ÚDEL PRE POKOLENIA MANASSESA

V úvodnom verši 17. kapitoly knihy Jozuu sa hovorí, že Machír, prvorodený Manassesov, pretože bol vynikajúci bojovník, dostal Gileád a Bázan.

Ako obraz pre život súčasných kresťanov môžeme ukázať hneď niekoľko:

— Machír, prvorodený Manassesov.

Každý znovuzrodený človek dostal pri svojom obrátení akoby ten istý údel v duchovnom ohľade. Prvorodený bol v Izraelovi spravidla najcennejší a aj najviac hodnotený. Bolo zarmucujúce, keď sa tohto vzácného údelu tak ľahkomyselné vzdal Ezau v prospech Jakoba. Za púhu misku šošovice predal svoje prvorodenstvo! Nestáva sa to aj niektorým z nás? Za hmotné, časné výhody opústame zhromaždenia, bratov i samotného Pána. Ako prvorodení máme nádherný údel: Spasenie, večný život, zapísané meno v Knihe života, ako pokrm Božie Slovo, zhromaždenia, bratov a sestry. Vážme si veľmi tento údel a ďakujme zaň nebeskému Otcovi.

— Machír bol vynikajúci bojovník.

Hovorí sa, že život je boj. O to viac to platí pre život kresťana. Apoštol Pavol napomína Timotea: — Bojuj ten dobrý boj viery ... Píše tiež o správnom zápasení a napokon sám vyznáva: — Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal, vieru som zachoval ... (2Tm 4,7). Náš boj nie je s telom a krvou, ale sú to rôzne moci temnosti, ktoré bojujú proti duchu. Napokon treba premáhať aj vlastné „ja“, treba zápasit s tým, čo je svetácke a diabolské. Nuž, budme dobrými bojovníkmi.

— Machír dostal Gileád a Bázan.

Ide o horskú oblasť a krásnu nížinu. Jedno i druhé má kresťan za podiel. „Gileádske výšiny“ z ich tvrdošou a drsnostou, severskými vetrami, ale i „Bázanské nížiny“ s teplom a poholou. Život kresťana je krásny a rozmanitý. Aj keď sa zdá, že je už priveľa tvrdých „gileádskych“ podmienok, Pán bude nad svojimi a v pravý čas nás vedie na „bázanské“ roviny: Za jedno i druhé budeme Pánovi vďační. Všetko

nám slúži k dobrému, ak milujeme Boha (R 8,28).

O Celafkádovi, synovi Chéfera, syna Gileády, syna Machíra čítame, že nemal synov, len samé dcéry. Ale aj ony dostali dedičstvo medzi bratmi ich otca (v. 4).

Niekedy akoby si naše sestry myslili, že nemajú taký podiel, ako bratia. Nekážu, nevyučujú vo zboroch, nevykonávajú verejnú správu v nich. Ich úloha je však nemenej dôležitá vo výchove detí a dorastu v zhromaždení, ale najmä vo svojich rodinách, v podpore manželov, otcov či synov. Služby sestier sú mnohoraké, často skryté, ale napriek tomu základné, len ich treba vidieť a správne sa k nim postaviť. Po kiaľ ide o nebeské hodnoty, ktoré majú bratia, nie sú v ničom ukrátené. Dostali taký istý nádherný diel prvorodených, ako aj bratia.

Vo veršoch 12. a 13. čítame, že **synovia Manassesovi nemohli vyhnáť Kananeja dokiaľ nezosilneli**. Potom ho dali pod plat.

Pán Ježiš sa vo veľkňažskej modlitbe zmieňuje Otcovi ohľadne svojich: ... ale oni sú na svete, ... Svätý Otče, zachovaj ich v svojom mene. Žijeme uprostred „Kananeja“, ktorý sa v tom negatívnom zmysle tlačí do našich myší, slov, činov, do zborov i do domácností. Až keď budeme dosť duchovne silní, budeme môcť nedobré vplyvy „sveta zla“ kontrolovať, držať ich „pod platom“.

Luther povedal: „Nemôžem za to, že vtáci lietajú ponad moju hlavu. Ale za to môžem, aby si na mojej hlate neubobili hniezdo“. Náš život má mať charakter nebeských pútnikov, nie usadlých „kananejanov“. Nech je nám v tom Pán milostivý.

Napokon zo záveru 17. kapitoly Jozuu vysvitá, že synovia Jozefovi neboli dosť spokojní so svojím údelom. Chceli viac. Jozua im dáva ďalší vrch porastly lesom, len si ho musia vysekáť a vyhnáť Kananeja, hoci je aj silný a má železné vozy.

Na túto časť možno v zmysle obrazného vyjadrenia reagovať dvojako:

— **Kresťan má byť spokojný so svojím podielom.** Nemá reptať, či závidieť iným viac. Má pokorne slúžiť a byť verný, hoci v māle. Pán žehná malé zborov, malé stádečká, odmieňa vernosť malých.

Na druhej strane máme rásf v poznaní Pána v duchovných veciach. Ako

Boží bojovníci si máme „vysekávať“ nové a nové priestory v živote viery. Nepríatelia sú silní, majú aj „železné vozy“, ale s nami je silnejší. — Všemožnú Pán a Boh. Pod Jeho vedením môžeme dosiahnuť vždy viac a viac. Môžeme rásť i silneť, byť stále zelení a svieži, donášajúci ovocie, žiť k Božej cti a sláve. jk

Rybári

Když Pán Ježiš veľjedno vystoupil na tomto svete, povolal za své učedníky rybáre od Galilejského mora. Jejich povolanie bolo svým charakterom blízké tomu, co od svých učedníkov očekával. Profese jím zůstala, změnil se pouze obsah jejich činnosti — orientovali se na ľudovku.

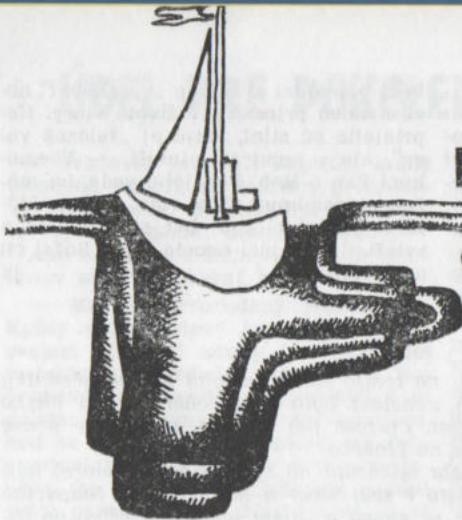
Rybári byli se svoj činnosťí zcela odkázani na stav počasi a moře. Byli zvyklí na tvrdou práci, riskovali často i svůj život a mnohy bez žádoucího výsledku. Při svých cestách na moře se znova a znova loučili se všim, co zanechali na zemi, přestože toho zřejmě nebylo mnoho. Rybáři byli chudí, skromní, nendroční a velice trpěliví lidé. Tvrdu práce na moři je naučila nemyslet na sebe. Jejich úspěch závisel na kolektívni činnosti. Byli to lidé, kteří neměli srdeč zatížené majetkem ani svědomí lakotou. Byli to většinou lidé „chudí duchem“ s myslí nespoutanou náboženskými předsudky a deformovaným farizejstvím. Byli svobodními lidmi ve vztahu k jakékoliv lidské společnosti. Při své nesnadné práci neměli mnoho času na prázdná a bezobsažná slova. Věnovali se rybolovu, spravování sítí a často nastavovali svůj život. Byli „prázdnými“ a „hliněnými nádobami“. A právě takové dělníky Pán Ježiš potřeboval pro práci na své vinici — na moři tohoto světa.

I dnes je tomu podobně jako tehdy. Ani v naší generaci nelze podečňovat moc slova a svědecitví, avšak síla a moc osobního příkladu a praktického života má v dnešní době přední místo. Jen opravdový rybář, jehož prázdnou nádobu naplnil sám Pán Ježiš, může být vůně, požehnání a ukazatelem k záchrane všem lidem ve svém okoli. Takoví „rybáři lidí“ jsou i dnes velice potřební.

Proste a bude vám dáno

Jiří Müller, otec sirotků z Bristolu, byl muž, v jehož životě se stala tato slova pravdou. Jeho jediným přáním bylo podat svým vlastním životem neotřesitelné svědecitví o tom, že Bůh modlitby věřících vyslychá. Víme, že zažil nepreruvené množství jasne rozpoznatelných případů, kdy jeho modlitby byly Bohem vyslyšeny. Z mnoha vybíráme následující:

Jednou koncem února objevil na kotli ústředního topení pro sirotčinec závažné poškození. A protože kotel byl vyzděný, musel počítat s delší opravou. Jak má ale ochrániť 300 částečně ještě velmi malých dětí, které v tomto sirotčinci budele, před zimou? Jiří Müller se proto ve vídni rozhoduje, pokud možno co nejrychleji začít s pracemi na opravě. Asi dva dny před zahájením opravy začíná vát ledový severní vítr. Jiří Müller se modlí: „Pane, tito sirotci jsou tvé, jestliže se tobě líbí, změň severní vítr v jižní, a vlož opravářům do srdcí, aby přestavbu kotle urychlili“. — Obojí se splnilo. Ráno se otočil severní vítr a vál vlažný jižní vítr, takže se vůbec nemuselo topit. Opraváři sami počali návrh pracovat bez přestávky, a tak mohlo být po 30 hodinách znova zatopeno. V.

BEZPEČNÝ PRÍSTAV

také vidět; a nebyla v tom jen romantická touha člověka přicházejícího ze země, z níž je to k moři hodně daleko.

Aberdeenský přístav je uzavřená zátoka spojená uzoučkým průlivem s otevřeným mořem. To má nesmírné výhody. Na moři může zuřit bouře, ale zde se to nijak neprojeví. Loď, která dopluje až sem, je v naprostém bezpečí. Ani vítr ani vlny ji už nemohou ohrozit. Tomuto druhu přístavu říkají Skotové útočiště nebo také místo bezpečí a pokoje. A byl to vskutku veliký rozdíl dívat se na lodě zakotvené na otevřeném moři a na lodě, které již vpluly do bezpečné zátoky. Ty první se vzdouvaly na vysokých vlnách, zatímco lodě v přístavu připoutané k molu byly v naprostém klidu. Ovšem doplout až sem, do bezpečné náruče přístavu není nijak snadné. Při vjezdu do úžiny stojí strážní domek. V něm má kancelář správce přístavu. Tady musí každý kapitán zastavit a prokázat se oprávněním ke vpluti. Přístav je veliký, místa je tu dost, ale jeho kapacita není neomezená. Proto jen loď s písemným povolením smí pokračovat dál. Ještě však nemá vyhráno! Proplutí průlivem je nesmírně obtížné. Pod hladinou jsou skryty skalní útesy a mělké dno. Zde může loď velmi snadno ztroskotat. Aby k tomu nedošlo, vymysleli zkušení námořní důstojníci navigačním systém, který bezpečně vede kapitána přes všechna úskalí. Systém je poměrně jednoduchý. Jsou to tři světla umístěná v ose plavební dráhy. Kapitán je musí vidět přesně v zákrytu. Jen když sleduje dráhu, kterou označují, ví, že nemůže narazit ani na skálu ani na mělčinu. Ale

ani tomu nejzkušenějšímu kapitánovi a naděje. Ta nás bezpečně vedou přes všechna skalnatá místa, skrze všechny životní bouře. Je tu i školený Pilot, nás Pán, kterému předává kormidlo ten, kdo chce bezpečně doplout do věčného přístavu. Ale jaký pocit lítosti a smutku jsem měl nad těmi, kteří zmítní větrem a vlnami nikdy nedosáhnou bezpečného přístavu, protože do něho nepatri. Kolik je nešťastných ztroskotaných Robinsonů! Když jsem opouštěl přístavní nábřeží, zněla mi v srdci píseň: „Ač bouři moře života, po němž se plaví bárka tvá, tují Velitel tě pobádá: Pluj dál... V tvé bárce života je Král!“

hk

Nikomu nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali.
R 13,8

JSI DLUŽEN!

Půjčil sis někdy od někoho tužku, papír, pět korun, kapesní nožík? A vrátil jsi to? Pokud ano, je to v pořádku, Boží slovo nás vybízí, abychom měli všechny účty vyrovnané. Chci se zamyslet nad výrazem z R 8,12 – „nejsme dlužníci tělu“. Naše chování někdy budí dojem, že nám naše tělo tolík dalo, půjčilo, obětovalo a my teď musíme vracet – dáme mu hodně najist, např., dopřejeme klidný spánek. Abychom je neunavili, vozíme je autem, rekreujeme na procházce a do práce je pouštíme jen zřídka kdy, naše tělo si to „zaslouží“! Ne, Pavel chce říci, že tělu nedlužíme nic, přítom zde má na mysli ne naše fyzické tělo, ale tělesnou přirozenost, té nejsme nic dlužni, nemusíme žít jako zadluženci těla, tělesnosti. Zamysleme se však, komu co dlužíme, kam co máme dávat! Co dlužíš? Rodině lásku, zaměstnavateli práci? Shromázdění pravidelnou návštěvu, bratrovi upřímný pohled, bližnímu svědectví o evangeliu? Nebo svému bytu lepší zařízení, tělu odpocinek, dovolenou? Posud sám, co je tělesné, co duchovní. Komu dlužíš? Tělu nebo Duchu? Co ti říká svědomí? Nežiješ, jakoby bys splácel tělu a světu veliké dluhy?

Náš dluh zaplatil Pán Ježíš, vyrovnal všecko. Tělu nejsme dlužni nic, nemusíme mu platit, smíme teď svobodně žít – chodit Duchem. Jedno však máme být druhým vždy dlužní: lásku! Nechováme se někdy vůči blížnímu, jako kdybychom jej už dost milovali, že už jsme mu zaplatili dluh lásky a teď nás už více nezajímá? Ne, lásku můžeme rozdávat stále a nikdy ji nebude dost. Chtejme ji tedy vždy rozdávat. Pán nám dal svou velikou lásku a my ji nyní smíme prokazovat těm, kdo jsou kolem nás.

vý

- Zlé svedomie má obyčajně velmi dobrú pamäť.
- Ani ten najmenší skutok v mene Pána Ježiša vlastne vôbec nie je malý.
- Pán Boh nedal svojim nikdy zasľúbenie, ktorému by sa nedalo dôverovať.

Najväčší vynález

„KRISTUS..SVO-
JOU VLASTNOU
KRVOU VOŠIEL
RAZ NAVŽDY
DO SVÄTYNE
VYNAJDÚC VEĽ-
NÉ VYKÚPENIE.

Zijeme v období, kedy sa všemožne propaguje a zabezpečuje vedeckotechnický rozvoj. Jeho nedeliteľnou a významnou súčasťou je aj vynálezcovské a zlepšo-telské hnutie. Často pozorujeme, že cesta vynálezu alebo zlepšovateľa býva netahá. Zdaleka nie všetky vynálezy sa realizujú v praxi a v plnom rozsahu. Často prekážkou býva ľudský faktor — neochota zavádzat a využívať nové a užitočné, popriplaté nedôveru a zavše závisť. Je to škoda.

Efektívnosť vynálezu sa vyjadruje pomerom zvýšenia zisku počas doby využívania a vynaložených nákladov. Ktorý vynález je najväčší? To je otázka, na ktorú by rôzni ľudia dali rôzne odpovede. Technicky založený historik povie, že snáď páka alebo koleso, čo uľahčilo a stále uľahčuje prácu. Novodobý technik alebo fyzik povie, že sú to azda vynálezy technológií na rozbicie atómu. Lekár vyzdvihne napríklad veľkosť vynálezu očkovacích látok, masovo i jednotlivu používaných na predchádzanie ochoreniam alebo ich likvidáciu.

Ľudská túžba sa upiera na boj proti zákernej a zhubej chorobe — rakovine. Za svojho života sa na tomto boji podieľal aj profesor Dr. Kiss v Budapešti, významný kresťan, evanjelista, pastier, učiteľ, budovateľ zboru. Slovenskí vedci dosťali nedávno vysoké štátne ocenenie za objav v tejto oblasti. Ale riešenie ešte stále svet nepozná. Aká to bude sláva a úlava, keď sa vynádej riešenie! Pevne verime, že ak to nebude prv, bude to v tisícočnom kráľovstve nášho Pána Ježiša.

Absolútne najväčší vynález je spomenutý v našom úvodnom verši Písma. Čo je predmetom vynálezu? Večné výkúpenie — z otroctva hriechu, z prítomného zlého veku a jeho vplyvu, jeho strachov, jeho nečistoty. Vykúpenie z rúk triestajúcej Božej spravodlivosti, To je, čo ľovek potrebuje. Rakovina uškodi časne, ukončí časný život, neprenáša svoj vplyv do večnosti. Ale hriech — tá zákerňa a zhubná choroba ducha — má neblahý vplyv na časnosť i večnosť.

Kto je vynálezc? Kristus. On zameral svoje myšlienky a snaženie na vyuřenie najväčšieho problému. Náklady boli obrovské — dal svoju krv, svoj život, svoje všetko. Boli vynaložené najvyššie náklady zeme i vesmíru i neba, nič cenejšie neexistovalo. Ved On, Tvorca a Naplňovateľ všetkého, dal seba. O, aká to cena, aký náklad! Nekonečne drahý.

Pýtame sa na efekt, účinok, úžitok z toho. Vyplatilo sa to? Vynález priyatý, jeho ciele preukázateľne splnené. Mnohí ľudia výkúpení, spasení. Pýtame sa: Oplatilo sa to?

Každý vynálezc má záujem o rozšírenie využívania svojho vynálezu. Je to totiž užitočné pre spoločnosť i pre neho. Aj nás Boh má záujem o to, aby sa výsledky výkupiteľského diela Pána Ježiša Krista rozšírili na všetkých ľudí. Využil si už jeho blahodárne ovocie? Boží záujem je objasnený v 1Tm 2,3-6: „Lebo je to dobré a prijemné pred našim Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy. Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, ľovek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých...“

Boh chce. Chce ľudstvo? Chce ľovek? Chceš ty? Boh chce mať úžitok v ľu- doch, ved tých si určil za svoje dedičstvo (Ef 1,3.11), za svoj podiel, svoju radosť vo večnosti. Aké úchvatné, že s výkúpeným ľovekom si želá tráviť večnosť! To je jeho túžba.

Ako sa chová ľovek? Je len mälo tých, čo uverili v Pána Ježiša, čo Ho prijali. Škoda. Pán chcel zhromaždiť obyvateľov Jeruzalema k sebe, ale oni nechceli. On povedal, že ľahostajní sú vytvorení z Božieho kráľovstva (L 13,22-35). Či ľovek nepotrebuje výkúpenie? Aká je jeho diagnóza, ktorú stanovil Najvyšší Le-kár? „Celá hlava je nemocná a celé srdce neduživé. Od spodku nohy až po vrch hlavy nieto na ňom celého miesta zdravého; všetko je sama rana, modrina a hniavá rana otvorená; rany neboli vytlačené ani obviazané ani na úlavu obmäkčené olejom“ (Iz 1,5.6). „Nieto spravodlivé ani jedného ... Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (R 3,10-23).

Ach, aká je tu veľká potreba — a vďaka Bohu, aj veľká Božia pomoc naporúdiť! Jedná sa o veľké a večné výkúpenie. Nekonečne veľký náklad sa rentuje len vo večnom zisku.

Dielo výkúpenia hriechu je väčšie ako dielo stvorenia sveta. Prečo? Pri diele stvorenia sa Boh nemamáhal, práca sa konala pôhym vypovedaným Božím Slovom (Ž 33,9) a bola sprevádzaná Božou i anjelskou radostou. „Kde si bol, keď som zakladal zem? Keď spolu plesali hviezdy rána a keď jasali všetci synovia Boží“ (Jb 38,4.7)? Na dielo výkúpenia nestačilo vyriecknuté Božie Slovo — stačil Pri diele výkúpenia sa Slovo stalo telom v Pánovi Ježišovi. Boh sa namáhal: „Z námahu svojej duše uvidí výsledok ...“ (Iz 53,11). Nebo sa zatmelo, zem sa triasla, skaly sa pukali. Plakalo nebo i zem vo chvíli, keď Pán Ježiš volal z križa: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“

„Boh tedy prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje v šetkým všeade, aby činili pokánie“ (Sk 17,30). Výkupná cena je preveľká, predrahá. Od ľudovka sa žiada pokánie. Pravé pokánie, zavŕšené opustením a znenávidením hriechu. S dôsledkom prijatia novej prirodzenosti v znovuzrodení. To je Boží cieľ, Božia túžba, Božia ponuka.

Co bráni prijatiu a využitiu tohto najväčšieho vynálezu? Neochota? Nedôvera? Ved pohľad na vynaložených ľudí je presvedčujúci. Nová je ich viera, nádej, ich nezistná obetavá láska, ich vzťahy, ich odchod do večnosti k Vykupiteľovi. Je blažené mat podiel na tomto veľkom — najväčšom vynáleze — večnom výkúpení.

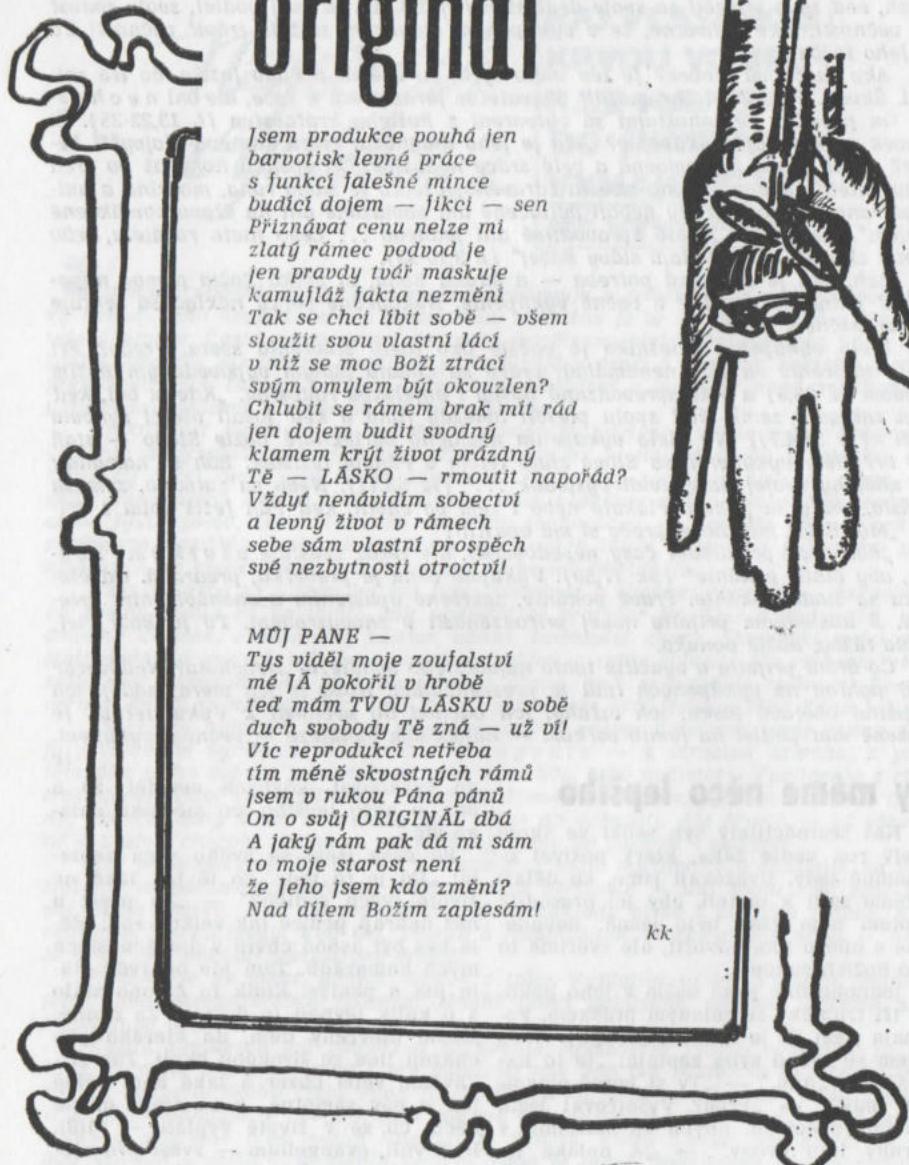
My máme něco lepšieho

Náš šestnáctiletý syn sedel ve škole celý rok vedle žáka, ktorý požíval omamné jedy. Uvažovali jsme, co dělat: máme zajít k učiteli, aby jej přesadil? Potom nám však bylo jasné: nebude me s ním o tom hovořit, ale svěříme to do Božích rukou.

Jednoho dne jsem našla v jeho pokoji tři trubičky se zeleným práškem. Poznala jsem, že je to hašiš (droga). Hned jsem se svého syna zeptala: „Je to hašiš?“ — „Ano.“ — „Ty si bereš omamné jedy?“ — „Proč? Vyšetroval jsem je mikroskopem, abych se seznámil s druhým drogy.“ — „A neláká tě, abys to také jednou vyzkoušel?“ — „Přirozeně, láká mě to a už bych to dával.“

no vyzkoušel, kdybych neviděl, že u nás je něco lepšího, co mě láká daleko více.“

Po čase jsem se svého syna zeptala: „Co je to tedy, co tě tak láká na životě tvých rodičů?“ — „Za prvé: u nás nehrájí penize tak velkou roli. Měla bys být aspoň chvíli v domácnostech mých kamarádů. Tam jde opravdu stále jen o peníze. Kolik to či ono stálo a o kolik levněji to dostali. Za druhé: máme otevřený dům, do kterého přicházejí lidé ze širokého okolí. Tím získáváme větší obzor a také nám nejde jen o nás samotné. A za třetí: máme něco, co se v životě vyplatí — Bibli, Boží vůli, evangelium — zvést pro všechny lidi na světě. To je cíl, který mě láká.“

originál

Jsem produkce pouhá jen
barvitisk levné práce
s funkcí falešné mince
budící dojem — fiktí — sen
Přiznávat cenu nelze mi
zlatý rámec podvod je
jen pravdy tvář maskuje
kamufláž fakta nezmění
Tak se chci líbit sobě — všem
sloužit svou vlastní lásce
v níž se moc Boží ztrácí
svým omylem být okouzlen?
Chlubit se rámem brak mít rád
jen dojem budít svodný
klamem krýt život prázdný
Tě — LÁSKO — rmoutit napořád?
Vždyť nenávidím sobectví
a levný život v rámec
sebe sám vlastní prospěch
své nezbytnosti otroctví

MŮJ PANE —
Tys viděl moje zoufalství
mě JÁ pokrčil v hrobě
teď mám TVOU LÁSKU v sobě
duch svobody Tě zná — už ví!
Víc reprodukcí netreba
tím méně skvostných rámu
jsem v rukou Pána pánu
On o svůj ORIGINÁL dbá
A jaký rám pak dá mi sám
to moje starost není
že Jeho jsem kdo změní?
Nad dílem Božím zaplesám!

kk

filadelfia

Bolo to jedno z najmenších a najchudobnejších miest rímskej ríše. Ležalo v Malej Ázii, v provincii zvanej Lydia. Mesto stojí až dodnes a volá sa Allašer, čo znamená Božie mesto.

Zaujímavá je história názvu tohto mesta. Bolo tak nazvané po kráľovi Attalovi II. Filadelfovi. Bol to mladší z dvoch kráľovských synov, ktorý bol veľmi oblúbený u Iudu, zatiaľ čo jeho staršieho brata, prvorodeného syna a tým aj následníka trónu pre jeho zlú povahu a správanie ľud ani dvorania nemali radi a boli by ho radi zvrhli z trónu. Mladšiemu bratovi naznačovali, že by chceli odstrániť jeho staršieho brata a urobil kráľom jeho. On však tieto ponuky odmietol, uznával svojho brata ako kráľa a podroboval sa mu, lebo ho napriek jeho zlým vlastnostiam miloval. Až po bratorev smrti sa stal kráľom a jeho poddaní mu pre jeho lásku k bratovi dali prímenie „Filadelfos“, čo znamená „milujúci brata“. A podľa tohto jeho prímenia bolo nazvané sídelné mesto jeho kráľovstva „Filadelfia“, čo znamená „bratská láska“.

V čase, keď apoštol Ján písal listy siedmim zborom v Azii, mal Pán v tomto meste malý, ale vzácný zbor, ktorému ako druhému po Smyrne a zároveň i po-slednému nič nevyčíta, ale chváli a povzbudzuje ho.

Pán mu odkazuje: „Drž to čo máš, aby nikto nevzal twojej koruny“ (Zj 3,7-12).

Čo dostal od Pána tento zbor? To, čo Boh pripravil pred tvárou všetkých ľudí: spasenie, vykúpenie, ospravedlnenie, posvätenie, večný život, pokoj s Bohom, právo synovstva a tým aj dedičstvo, ktoré sa nám pripravuje v nebesiach.

Ked' je reč o korune, tak je to „neporušiteľná koruna“ (1K 9,24-27). Ked' chcú jednotlivci získať porušiteľnú korunu, aké úsilie musia vynaložiť a predsa je to koruna, ktorá „zvádne“ a vezme porušenie. Teda korunu porušiteľnú alebo neporušiteľnú dostávajú „zaslúžilci“. Nás život od obrátenia sa k Bohu, bude hodnote-ný samým Pánom a nie ľuďmi, ako je napísané: A jeho pán povedal: Dobre, slu-ha, dobrý a verný (Mt 25,21).

Zbor vo Filadelfii „ostrhal Slovo Jebo trpezlivosti“ a tým sa prejavil aj čistý, svätý život u neho. Ako aj v Žalme 119,9 máme napísané: „Akým spôsobom očistí mládenec svoju stezku? Takým, aby sa choval dľa twojho slova“. Tu nám je příkladom apoštol Pavol, ktorý „šermoval pástou nie do povetria, ale do tvári bil svoje telo a podmaňoval ho, aby snád iným kážuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal“. Jeho cieľ bol nedbať na to, aké utrpenie ho čakalo, ani mu jeho život nebol tak drahý, ako aby s radosťou dokonal svoj beh a službu, ktorú prijal od Pána Ježiša, t. j., aby pevne svedčil evanjelium milosti Božej (Sk 20,22-24). V tej-to službe zotrval verný a preto mu nikto nevzal „korunu spravodlivosti“, ktorá ho čakala a Pána. Ak niekto z nás veriacich „dobre bežal“ (Ga 5,7), ale prestal, jeho službu musel konáť iný veriaci, nech si uvedomí, že korunu spravodlivosti mu vzal iný. My všetci sme vystavení rôznym pokušeniam, ale sme blahoslavení, ak to znášame a je napísané „lebo keď bude skúsený a dokáže sa, dostane korunu života“ (Jk 1,12).

V Piesni Salamúnovej 1,12 stojí: „Dokial sedel kráľ za svojím stolom, môj nardus vydával svoju vôňu“. Ze zbor vo Filadelfii vydával tú vzácnu duchovnú vôňu je dôkazom, aké miesto dali Pánovi, iste nie to posledné, ale prvé. Chceš byť tou duchovnou vôňou, daj prvé miesto svojmu drahému Spasiteľovi!

My sa snažíme poznat mnohé tajomstvá z Božieho Slova aj aby sme mali „všemožnú vieru“, ale ak nám chýba to, čo má vyššiu hodnotu — láska, sme ničím (1K 13,1-3). Efekzému zboru vytýkal Pán, že opustil svoju prvú lásku (Zj 2,4), veriacim vo Filadelfii to nebolo treba vytýkať, oni tú prvú lásku neopustili, ale sa v nej vzmáhali. Aj veriacich v Tesalonike chváli apoštol Pavol, že mali lásku

ku všetkým svätým (1Te 4,9-10) a tak im nebolo treba o nej toľko písat. Položme si otázku, ako my stojíme v láske, sme ako Filémon, za ktorého apoštol Pavol dákoval? Počul o jeho láske a viere naproti všetkým svätým a ďalej „máme veľkú radosť a potešenie z tvojej lásky, že tebou okriali srdcia svätych“ (Fil 4,5.7).

Jak aj nám dobre padne, keď prídeme medzi veriacich, kde nás vítajú milé tváre, úprimné podanie rúk a kde je snaha čo najlepšie nám poslúžiť, aby naše srdcie pookriali! Galatski veriaci mali takú lásku k apoštolovi Pavlovi, že mu ju pripomína takto: „Aké bolo teda vaše vtedajšie blahoslavenstvo a kde je? Lebo vám dávam svedectvo, že keby to bolo bývalo možné, boli by ste si vylúpili svoje oči a dali mi“ (Ga 4,15). Tu sa musí pýtať Pavol, kde je, už niet tej lásky, nedržali ju, stratila sa! Pán odkaže zboru vo Filadelfii: „hľa, dal som pred tebou dvere otvorené“.

V Sk 14,27 čítame, čo všetko učinil s nimi Boh a že otvoril pohanom **dvere viery** a v 1K 16,8-9 „v Efeze zostanem až do Letníc, lebo sú mi **veliké dvere otvorené a účinné a protivníkov mnoho**“.

Podla Ko 4,3 "modlite sa i za nás, aby nám Boh otvoril **dvere slova hovorit tajomstvo Kristovo**, pre ktoré som i spútaný".

Nevieme presne zistíť z Písma, ktoré dvere mal zbor vo Filadelfii otvorené Pánom, ale máme za to, že „dvere slova“ a dvere k zvestovaniu evanjelia. Keď Pán odkaže zboru vo Filadelfii „drž to čo máš“, ako by mu pripomínal využiť to, čo z Božej milosti obdržal.

Aj my máme dvere otvorené, ale málo ich využívame. Nám patrí napomenutie „drž to čo máš“ a či „prebud sa ty, kto spíš!“ (Ef 5,14).

—pu

Předešli nás k Pánu

V březnu tohoto roku jsme se rozloučili na místním hřbitově v Bašce u Frýdku se sestrou MIKŠIKOVOU. Ráda navštěvovala obecenství spolu vykoupených v Misku, ale také i ve Vizovicích. Na chvíli svého odchodu z této časnosti ke svému Pánu byla připravena. Stalo se tak ve věku 81 let. —js

Věřící z brněnského sboru se rozloučili s tělesnou schránkou milé sestry JIŘINY NOVOTNÉ dne 27. 5. 1986. Po těžké nemoci ve věku 62 let povolal si ji k sobě do odpočinutí Pán života a smrti, její Spasitel. —r

- Drahé Božie spasenie je pre nás zdarma — musí sa však priať.
- Je smutné, ak máme nebo vo svojich ústach a svet vo svojich skutkoch.

Iba ten, kto je pripravený zomrieť je aj najlepšie pripravený pre život.
pripr. jk

Kresťany nespojuje stejné poznání, vzájemné sympatie či společné zájmy a shodné názory na základní životní otázky, i když tyto vlastnosti mají význam pro harmonické soužití. Podstatným a rozhodujúcim pojítkem Božího lidu je stejně jako v pozemské rodině „hlas Krve“ — Krve Pána Ježiše, která přináší věřícím život.

Zprávy z KMK

Pod biblickým heslem „Vyvolil jsem si cestu pravdy a tvoje práva jsem před sebe položil“ (Ž 119,30) se konalo slavnostní shromáždění církevních a náboženských činitelů v ČSSR k Mezinárodnímu roku míru za rozkvět naší vlasti — dne 17. dubna 1986 v Bratislavě.

Po uvítání vzácných hostí ze státní správy v čele s předsedou vlády SSR prof. Dr. Colotkou, ministrem kultury SSR Dr. Válkem a ředitelem federálního SVC při předsednictvu vlády ČSSR ing. Janků a všech přítomných moderátory Výboru CNČ přednesl prof. ThDr. Karol Gábriš hlavní projev, v němž vyjádřil neochvějnou víru v úspěch mírového poslání náboženských činitelů ve smyslu biblického textu a optimistického pohledu v mírovou budoucnost lidstva.

Banskobystrický biskup ř. k. ThDr. Jozef Feranec na symbolice vítězství Dušiho Božího nad propastí a světla nad tmou podle Gn 1,2-3 vyslovil víru ve vítězství lásky, míru a pokoje a týmčí způsobem navázal na vysoce humánní a všeobecně zavazující encykliku Jana XXIII. „Pacem in terris“ a připravované setkání všech ekumenických křesťanských pracovníků v Asissi pod heslem „Vítězství života nad smrtí“ v tomto roce.

Patriarcha ČSSR ThDr. et PhDr. Novák poutavě připomněl tradici pokrokového úsilí církvi ve prospěch míru od r. 1950, vyzdvíhl mimořádný význam mírového návrhu Michaila Gorbačova a význam hodnoty připravovaných voleb oproti minulosti bez sociálních a reálných životních jistot pro pracující a dnešní světlu perspektivou volby míru a spravedlnosti.

Ostatní příspěvky prof. ThDr. Vymětala, gen. vikáře, ř. k. děkana Jána Zaby, předsedy hnutí ř. k. duchovenstva „Pacem in terris“, poslance slov. Národní rady, jakož i ev. duchovního Jána Konvičta, poslance fed. NS vyznely vesměs ve zdůraznění ojedinělého sociálního a budovatelského programu naší socialistické společnosti a mírového významu voleb.

—r—

Těšiaci a potešení

Nie je to zriedkavá skúsenosť veriacich ľudí, že prídu navštíviť fažko nemocného brata alebo sestru s tým, aby ho potešili a napokon sami odchádzajú potešení. Tak to býva aj pri návštievach našich starších bratov a sestier.

Aj ja som odchádzal veľmi potrebený z návštavy milého brata Alojsa Šubrta a jeho manželky Jarmily na Sibírskej ulici v Bratislave. Dozvedel som sa, že brat Šubrt sa 7. marca 1986 dožil prekrásneho životného jubilea — 80 rokov. Aj jeho manželke už pomaly tiahne na osiemdesiatku a tak nie div, že cez zimné mesiace sme ich v zhromaždení veriacich pro slabosť tela nemohli vidieť. Vo svojom byte ma však privítali mladistvé úsmevy oboch a vzámcne spoločenstvo pri spomienkach na roky, ktoré prežili v službách Pána Ježiša Krista.

Brat Šubrt už ako 24 ročný mladik dostal 12. augusta 1930 od dánskeho študenta v Prahe Nový Zákon. Dlhé roky viedli zborovú pokladňu, zabezpečovali vetranie a vykurovanie zhromaždení, vitanie podaním ruky i milým slovom. Vždy boli vzámcne aj modlitby brata Šubrta. Správne, hlasité a v peknej slovenčine. Brat Šubrt patrí stále medzi popredných starších bratov zboru v Bratislave. Dalo by sa ešte mnoho popísť o vzámcnej práci milého brata i jeho manželky pre Pána, ale oni chcú zostať skromní. Tak aspoň prosíme — dákujeme a nech Vám Pán bohatě žehná!

Našel jsem štěstí

Jako malý chlapec jsem vyrůstal v rodině, kde jsem byl veden k řádnému životu. O Bohu, Pánu Ježíši a křesťanství jsem měl pouze informace dějepisného charakteru. Po ukončení ZDŠ jsem odešel studovat průmyslovou školu do města vzdáleného 160 km od domova. A tady jsem se rozhodl, že začnu „užívat mládí“. Postupně jsem vyzkoušel různé party mladých lidí, „čundráků“ počínaje a „vznesenou společností 1. cenových skupin“ konče. Všude se mi ze začátku líbilo, ale časem jsem přišel na to, že se jedná o povrchní vztahy, které nemají pevný základ a které člověka jen velmi málo obohacují. Najednou jsem v sobě pocítil potřebu najít někoho, kdo by mi byl spolehlivým přítelem, kdo by mne vytrhl z té prázdniny, ve které jsem se pohyboval. Začal jsem si díky četbě a mému zájmu o historii všímat křesťanství.

S údivem jsem objevoval taklik životní pravdy! Došel jsem k rozumovému poznání Boha, uznával jsem Jeho existenci, moc se mi líbilo Ježíšovo učení lásky, ale stále jsem si ponechával své vlastní názory a úsudky — zejména jsem odmítl pravdu, že i já jsem hříšníkem. Mým největším problémem v té době bylo odstranit pýchu ze srdce a dát místo pokore. Studoval jsem první ročník vysoké školy, když jsem začal navštěvovat shromáždění. Postupem času jsem přicházel na to, že věřící bratři a sestry ve shromáždění mají k Pánu blíže než já, že s Ním mají kontakt, zatímco já jsem spíš planě filosofoval. Marně jsem se ptával, čím to je, že jsou vnitřně bohatší než já — dokud jsem o prázdninách nepřijal nabídku strávit s nimi pátrání.

Po návratu mi bylo jasné, že musím svůj život změnit, že se musím před Bohem pokřižit. To už jsem cítil, že k Pánu Ježíši mi chybí jen malý krůček. A v této chvíli mě Pán nenechal samotného. Ukázal mi skrzon bratry a sestry, že to poslední, co mi ještě chybí, je kleknout na kolena a vroucně se modlit k Pánu Ježíši, vyznat mu svou nehodnotu a prosit jej v plné důvěře o milost a odpusťení. Volat k Němu, aby mne přijal.

Nikdy nezapomenu na ten večer, kdy jsem tak učinil. Zařel jsem se doma ve svém pokoji, poklekl a s modlitbou jsem se přiznal, že bez Jeho lásky, bez Jeho smrti na kříži bych byl ztracen, že Ho potřebuji, Jemu se oddávám a s Ním chci žít. Najednou mne prostoupil pocit štěstí, blažené vnitřní vyrovnanosti a pokoj. Věděl jsem, že se odehrál nejdůležitější okamžík mého dosavadního života — „narodil jsem se znovu“, ucítil jsem dotyk Pána Ježíše. On se stal mým pevným bodem uprostřed celého světa a nekonečného vesmíru. Od tohoto okamžiku nabylo veškeré mé konání smysl, pominula bezcennost mého života, mám jistotu spasení. Připadám si, jako bych procitl z nepříjemného snu do krásného zářívěho dne. A v tom novém „slunečném dni“ se smím nyní stále pohybovat a jsem šťasten, že Pán Ježíš je mou oporou ve všem a světlem, které mne vede dál.

—S—

Kto „varí“ klebety o iných,
často sa sám nachádza
v „horúcej vode“.